

Overensstemmelse med Guds vilje

"For at jeg kan kende ham og kraften i hans opstandelse og fællesskabet i hans lidelser, idet jeg er gjort lig med hans død." Filipperne 3:10

Begrebet accept af guddommelig autoritet har den tanke, at man underkaster sig en accepteret standard eller et mønster. Det er den himmelske Faders vilje at have en guddommelig familie med Kristus Jesus som overhoved og en "lille flok" af individer, der er forløst fra menneskeheden, og som i sidste ende vil modtage herlighed, ære og udødelighed. (Lukas 12:32; Romerne 2:7) Specifikationerne for denne klasse er som følger: "For dem, han kendte på forhånd, har han også forudbestemt til at blive ligedannet med sin søns billede, for at han skulle være den førstefødte blandt mange brødre." Romerne 8:29

Engagerede tilhængere af Kristus har sat pris på Skriftens vidnesbyrd om, at vejen til en så høj belønning indebærer en proces med selvfornægtelse, korsbæren og at følge i Mesterens

fodspor. Apostlen Paulus siger i den forbindelse: "Jeg opfordrer jer, brødre og søstre, til på grund af Guds barmhjertighed at ofre jeres legemer som et levende offer, helligt og velbehageligt for Gud - det er jeres sande og rette tilbedelse. Indret jer ikke efter denne verdens mønster, men bliv forvandlet ved fornyelse af jeres sind. Så vil I være i stand til at afprøve og godkende, hvad Guds vilje er - hans gode, velbehagelige og fuldkomne vilje. Romerne 12:1,2

Loyalitet

Loyalitet er meget beslægtet med indvilligelse. Det beskriver ens trofaste loyalitet over for en anden, i modsætning til delvis sympati over for et sådant individ. Troende kan ikke fraternisere med dem, der har en verdslig ånd, og forblive behagelige for den himmelske Fader. De må være fuldstændig underdanige over for Herren og retfærdighedens principper. Kristus Jesus sagde: "Mit rige er ikke af denne verden." (Joh 18,36) Det betyder, at sande kristne ikke kan alliere sig med denne "nuværende onde verden". (Galaterne 1:4) Desuden optræder de kræfter, der er imod os, ofte som lysets engle for at bedrage. 2. Korintherbrev 11:14

"Vores borgerskab er i himlen," og det er for at sikre en rigtig indgang til det himmelske rige, at vi stræber. (Filipperbrevet 3:20) Der er intet at vinde ved at gå på kompromis med nogen af den store modstanders lokkemidler. Loyalitet over for kongernes konge skal være frivillig og fuldstændig. Vi har lært vores Herre og Frelser at kende, og på baggrund af denne viden har vi fuld tillid til integriteten i hans sag. Vores loyalitet skal være fuldstændig, fordi vi elsker vores konge og vores kaptajn, og vi har ondt ved tanken om at mishage ham og vores Fader i himlen.

Mod

Mod er også en meget vigtig egenskab hos dem, der er underdanige over for Gud og hans vilje, men det bør ikke udspringe af selvtillid. De, der er klar over deres egne svagheder, kan være modige, hvis de sætter deres lid til den himmelske Fader og ser hen til ham for at få nåde og styrke til at hjælpe i enhver nødsituation. (Hebræerbrevet 4:16; Ordsprogene 3:5,6) Når den kristne ser hen til Gud og til Kristus, sin kaptajn, og indser, at han bliver gjort stærk af deres styrke, så kan han virkelig være modig. Esajas 26:3,4

Som gode soldater må vi have tillid til den sag, vi kæmper for. (2 Timoteus 2,1.3) Vores tro og tillid til retfærdigheden af den sag, vi tjener, bør være så fuldstændig, at den kalder alle vores kræfter og evner frem i en selvopofrende indsats af fri vilje for at samarbejde med vores frelses kaptajn. (Hebræerbrevet 2:10) Som kristne soldater bør vi ikke have nogen mentale forbehold med hensyn til det rigtige i det, som vores leder beder os om at gøre. Vores tro på Gud og på Kristus bør være så fuldstændig, at selv om vi måske ikke altid forstår, hvorfor vi bliver bedt om at gøre visse ting, vil vi alligevel have fuld tillid til, at vi bliver ledt af himmelsk visdom. Romerne 8:28

En nøgle til en vellykket gennemførelse af dette kursus er, at vi overgiver os til at gøre den himmelske Faders vilje. Helligåndens indflydelse, som åbenbares gennem studiet af Guds ord, vil lede os ind i al sandhed, og når den anvendes trofast i vores liv, vil det give en retfærdig karakter. Johannes 16:13

I det omfang vi som kristne bliver mere og mere "forvandlet" til Guds vilje, vil den helliggørende indflydelse fra "sandhedens ord" sætte os i stand til at gøre åndelige fremskridt. (Romerne 12:2; Jakob 1:18; Johannes 17:17) Men nogle gange kan der

være et pres både indefra og udefra for at få vores adfærd eller tro til at leve op til standarder, som ikke nødvendigvis repræsenterer det, vi forstår som Guds vilje for os, eller det, vi mener, er skriftens lære om et givet emne. Som kristne skal vi hver især aflægge regnskab for vores forvaltning over for Gud. (Romerne 14:12; 1 Korintherne 4:2) Derfor bør vi ikke nødvendigvis lade os lede af, hvad andre måtte mene, men må gøre sandheden til vores egen og "prøve alle ting; holde fast ved det, der er godt", som de ædle bereanere i gamle dage gjorde det. 1 Thessalonikerbrev 5:21; Apostlenes Gerninger 17:11

Fordomme i Antiochia

Når vi overvejer påvirkninger i retning af ensartede tanker eller handlinger i det kristne fællesskab, eller når vi tager unødigt hensyn til, hvordan andre troende kan opfatte os, får vi en stærk lærdom at tænke på. I Galaterbrevet 2,11-21 fortæller Paulus om en lejlighed, hvor det var nødvendigt for ham at irettesætte apostlen Peter, som sandsynligvis af mange jødekristne blev betragtet som den fremmeste apostel. Da Peter først kom til Antiokia, spiste han frit sammen med kristne konvertitter, som var født som ikke-jøder. Efterfølgende kom en gruppe jødekristne fra Jerusalem på besøg. Tilsyneladende holdt de stadig fast i forskellige

forskrifter under Moseloven, og da de ankom, holdt Peter op med at have fællesskab med de ikke-jødiske brødre af frygt for, at nyheden om hans opførsel skulle komme tilbage til Jerusalem og de jødiske brødre der.

Barnabas og andre fulgte Peters eksempel. Peter vidste godt, i forbindelse med Cornelius' omvendelse, at Gud "ikke viser nogen partiskhed." (Apostlenes Gerninger 10:34) Derfor begik han en fejl ved at nægte at spise sammen med uomskårne troende, hvilket antydede, at Moseloven gav et højere niveau af helliggørelse end "troens retfærdighed". (Romerne 4:13) Paulus bebrejdede på passende vis Peter for hykleri ved at påpege, at jødiske kristne havde en ny status på grundlag af troen på Kristi genløsningsoffer, og at de var døde for loven. Eftersom loven ikke kunne retfærdiggøre nogen, skulle ikke-jøder derfor ikke være underlagt den. Galaterne 2:14-21

Hvis en åndsfødt søjle i kirken, som Peter, uretmæssigt kunne bukke under for indflydelsen fra en forkert tro, som nogle af hans jødiske brødre havde, og dermed ikke rette sig efter Guds klart udtrykte vilje, kunne vi så ikke i dag være sårbare over for andres meninger i vores fællesskab? Den

enkelte kirke eller ecclesia, som vi kan have fællesskab med, er en helt særlig ordning, som vores himmelske Fader har sørget for, så vi kan blive plejet og udviklet, mens vi søger at gøre vores kaldelse og udvælgelse sikker. I vores fælles studier bør vi ikke kun overveje det faktuelle indhold af det, vi studerer, men også ånden bag budskabet. Romerne 2:28,29; 7:5,6

Vi læser for eksempel i 1 Joh 3,14: "Vi ved, at vi er gået over fra døden til livet, fordi vi elsker brødrene. Den, der ikke elsker sin bror, forbliver i døden." I al vores omgang med hinanden er det helt sikkert et skriftsted, vi skal holde os for øje. Men fordi vi har denne skat af den nye skabning i et lerkar, og fordi vi er ivrige og nidkære efter at tjene Herren, er det helt tydeligt, at vi til tider vil opleve, at der er mulighed for gnidninger, når vi måske udtrykker os anderledes end et andet medlem af broderskabet. (2. Korintherbrev 5:17; 4:7) Lad os samvittighedsfuldt bestræbe os på ikke at se på hinanden ud fra ydre fremtoning i overensstemmelse med kødet, men lad os tro og handle ud fra den viden, at ligesom Gud har kaldet os, så har han fundet andre juveler, der kæmper med deres kød, som vi gør; og vi bør fokusere på de ting, der binder os sammen i kærlighedens ånd. 1. Samuelsbog 16,7; 2. Korintherbrev 10,7

Kristen frihed

Ydmyg underkastelse under Guds vilje er også vigtig, når det gælder udøvelse af kristen frihed i forhold til de dele af sandheden, som ikke understøttes af et klart "således siger Herren". Det er ikke et spørgsmål om ren formodning, som vi hver især bør engagere os i, men hvis vi faktisk har et skriftsted til at bevise, hvad vi har at sige, bør det være tilstrækkeligt. Hvis der i visse tilfælde er en tanke, der ikke er i harmoni med den måde, vi mener, den skal udtrykkes på, så skal vi være frie til at tale med vores brødre individuelt og diskutere det i kærlighed, indtil den himmelske Fader ønsker at afklare sagen for den ene eller den anden. Under alle omstændigheder skal der ikke bruges magt for at opnå nøjagtig overensstemmelse i tankegangen, men, som Bibelen erklærer, "lad enhver være fuldt overbevist i sit eget sind." Romerne 14:5

Fra de tidligste tider i Det Nye Testamente blev der etableret menigheder af Herrens folk forskellige steder. Skrifterne giver retningslinjer for oprettelsen af disse grupper. (1 Timoteus 3,1-7; Titus 1,5-9; 1 Peter 5,1-3) De, der tjener, hvad enten det er ældste eller diakoner, vælges til deres stillinger ved afstemning i ecclesia. Som sådan placerer det

menigheden som en højere autoritet og som en indikator for den guddommelige vilje. Hvis klassens vurdering af visse politikker eller praksisser adskiller sig fra en ældstes, bør den ældste underkaste sig klassens vilje, når det kun er et spørgsmål om ecclesias præference, i modsætning til spørgsmål om grundlæggende lære, moralske spørgsmål eller krænkelser af ens samvittighed. På den anden side, og i overensstemmelse med ansvaret for at vælge ældste, som ecclesia har tillid til, har Herren tilsidesat så , at en bestemt person blev valgt ved menighedens afstemning. Det ville derfor være hele gruppens forpligtelse at støtte og opmuntre den ældste i forhold til, at de bemærker hans stræben efter at kende og gøre Herrens vilje på en trofast måde.

En festlig ånd

Rivaliseringens ånd, eller festånden, mellem medlemmer af Kristi legeme bør undgås. Vi læser i 1. Korintherbrev 1:10-13: "Jeg appellerer til jer, kære brødre og søstre, ved vor Herre Jesu Kristi myndighed, om at leve i harmoni med hinanden. Lad der ikke være splittelse i kirken. Vær hellere i ét sind, forenet i tanke og hensigt. For nogle medlemmer af Chloes husstand har fortalt mig om jeres skænderier, mine kære brødre og søstre. Nogle af jer siger: 'Jeg

Juni 2025

er tilhænger af Paulus'. Andre siger: "Jeg følger Apollos", eller "Jeg følger Peter", eller "Jeg følger kun Kristus". Er Kristus blevet delt op i fraktioner? Blev jeg, Paulus, korsfæstet for jer? Blev nogen af jer døbt i Paulus' navn?" Splittelse blandt Guds folk bør give anledning til alvorlig bekymring, især hvis der udøves pres for at hindre muligheder for fællesskab med andre kristne, som vi anser for at være født af Ånden.

Der kan selvfølgelig være meget legitime grunde til, at en fysisk adskillelse blandt Herrens folk nogle gange er nødvendig. Men i det omfang, vi anerkender hinanden som brødre i Kristi legeme, bør der ikke være noget udtryk for en sekterisk ånd. Hvis vi skaber menneskeskabte barrierer, som ikke er autoriseret af Skriften, og mener, at nogle brødre er uværdige til vores fællesskab på grund af mindre forskelle, så er der fare for at udøve en ånd, som er i modstrid med læren om legemets enhed. En sådan ånd ville vise en markant mangel på accept af Guds vilje i vores fællesskab. Salmernes Bog 133:1-3; Efeserne 4:1-3,15,16; Filipperne 2:3

Idoler

Tæt forbundet med det foregående er muligheden for at skabe afguder af vores ledere i tjenesten. I

Åbenbaringen 19:10 står der: "Jeg faldt ned for hans fødder for at tilbede ham, men han sagde: Nej, du skal ikke tilbede mig. Jeg er Guds tjener, ligesom du og dine brødre og søstre, som vidner om deres tro på Jesus. Tilbed kun Gud. For essensen af profeti er at give et klart vidnesbyrd om Jesus." Det er blevet foreslået, at apostlen Johannes i denne sammenhæng repræsenterer de trofaste medlemmer af Kristi legeme, især på den tid, vi lever i nu. Hvis vi fører denne tanke videre, vil vi blive formanet om ikke at tilbede dem, der kan være medvirkende til at give os næring med Guds sandhed. Vi bør værdsætte den trofaste indsats fra alle, der er engageret i Herrens tjeneste, men vi bør ikke placere dem som afguder, der skal tilbedes. Romerne 1:25

Den samme tanke synes at være at finde i apostlen Paulus' ord: "Lad ikke nogen, der glæder sig over falsk ydmyghed og tilbedelse af engle, diskvalificere jer. Sådan en person går også meget i detaljer med det, de har set; de er opblæst med tomme forestillinger af deres uåndelige sind." (Kolossenserne 2:18) At give unødigt hyldest til dem, der tjener, er en upassende ånd, som vi bør være opmærksomme på, og som ikke er i harmoni med Guds vilje for den kristne. Vi bør ikke fremme en

sådan holdning, selv om vi bør anerkende alle, der trofast arbejder i Guds tjeneste.

Samfundsmæssigt pres

Hvad angår det pres, der kan komme fra verden i overensstemmelse med dens standarder, er der mange påvirkninger, som ville være behagelige for vores kød, men som kan forhindre os i at indordne os under Guds vilje. Det er af denne grund, at vi læser: "Tænk på det, der er i himlen, og ikke på det, der er på jorden. For I er døde, og jeres liv er skjult med Kristus i Gud." (Kolossenserne 3:2,3). Mange aktiviteter inden for kultur, fritid og hobbyer, som ikke er syndige, er behagelige for kødet. En forståelse af kristen frihed minder os om, at i modsætning til visse forbud, som blev givet til Israels nation under lovpagten, finder vi ikke mange "du skal ikke" i Det Nye Testamente, når det gælder de troendes adfærd. Derfor ønsker vi i vores hjerter at opfylde ånden i kærlighedens lov og retfærdighedens lov, som de er angivet i Guds vilje for os.

Selv om kristen frihed ikke tillader nogen af os at lave et sæt regler for hinanden, betyder det heller ikke, at vi er frie til at gøre, som vi vil, uden konsekvenser. Derfor er det vigtigt, at vi søger bibelske

retningslinjer, der kan hjælpe os med at afgøre, i hvilken grad forskellige aktiviteter enten tilfredsstiller kødet eller er i harmoni med offerets og det indviede livs ånd. Hvis vi ved en individuel undersøgelse finder, at en bestemt aktivitet er opbyggende, forædlende og forherliger den himmelske Fader, bør vi deltage i den i videst muligt omfang. Hvis det på den anden side ikke ser ud til at have åndelig værdi, kan vi ønske at lægge selv en sådan god ting på offeralteret.

Vores hjem

Et andet område, vi skal overveje, når vi underkaster os Guds vilje, handler om vores boliger. Det er klart, at alle i Herrens folk har forskellige omstændigheder, og de økonomiske ressourcer, som vi er blevet gjort til forvaltere af, kan variere betydeligt. Det er op til den enkelte at søge Guds vejledning på dette område, som i alle andre sammenhænge. Vi ved dog med sikkerhed, at der i verden lægges stor vægt på at have et moderigtigt hjem, ofte i ekstrem grad.

De eksempler, der kunne gives, er sandsynligvis uendelige, men vi stiller spørgsmålet: "Kunne Herrens folk også være påvirket af en ekstraordinær bekymring for deres hjemms udseende og størrelse?" Det er muligt at rationalisere sig frem til, at vi må

foretage omfattende ændringer i vores nuværende bolig med store omkostninger til følge, fordi vi ønsker at huse medkristne på en behagelig måde. Ingen er selvfølgelig i stand til at bedømme, hvad en anden bror eller søster gør i den retning. Men det kan være nødvendigt, at vi under bøn taler med Faderen om, hvorvidt et sådant engagement eller en sådan aktivitet på nogen måde vil forringe den offerpagt, vi har indgået.

På arbejdspladsen

Med hensyn til vores job kan nogle af os befinde os i meget vanskelige og anstrengende situationer, som medfører betydeligt ubehag for vores kød. Så kan der dukke en yderst gunstig jobmulighed op, men den kræver måske, at vi arbejder efter et andet skema eller på et fjernt sted, og den ultimative effekt er en afbrydelse af vores åndelige fællesskab. Vi er måske nødt til at gå glip af visse møder regelmæssigt på grund af nye arbejdsforhold. Vi er nødt til at stole på, at vi søger Herrens vilje og accepterer den, når vi træffer sådanne beslutninger på den ene eller anden måde. Er det ikke muligt, at vores nuværende vanskelige situation, som kødet er blevet udsat for, bliver tilladt, fordi Herren ved, at vi har brug for nogle

erfaringer, der kan lære os tålmodighed og tillid til ham?

På den anden side kan en flytning være Herrens vilje, som det var tilfældet, da han sendte Filip ud i ørkenen for at vidne for den etiopiske eunuk. (Apostlenes Gerninger 8:26-38) Den enkeltes erfaring på dette område er naturligvis unik for hans eller hendes situation. Skriften opstiller ikke hårde og faste regler på dette område, men undtagelsen er, at hver enkelt skal "sørge for sine egne". (1 Timoteus 5:8) Derudover kan de svar, der kan gælde for den enkeltes situation, kun findes ved at forblive meget tæt på Herren.

Fire vigtige trin

Overvej disse fire vigtige skridt til at acceptere Guds vilje i livets oplevelser.

1. Deltag i hyppige personlige studier af Guds ord. (2 Timoteus 2:15) Da vi er forpligtet til at være Mesterens efterfølgere, er det vigtigt, at vi finder tid til regelmæssigt at søge i Skriften for at finde Faderens vilje og ledelse i vores liv og for at blive fortrolige med de guddommelige principper, der kan anvendes i vores adfærd. Hvis Gud virkelig er den første i vores liv, må vi indrette vores skemaer, så vi

kan tale med ham og modtage den styrke, han ønsker at give os.

2. Støtte vores lokale kirke gennem regelmæssig tilstedeværelse og deltagelse i fællesskab og studier. Vi er meget fortrolige med formaningen om "ikke at svinge vore egne forsamlinger", og vi bør værdsætte dette arrangement som et vigtigt middel til at modtage undervisning fra vores himmelske Fader. (Hebræerne 10:25) Et sådant samvær med hinanden i disse omgivelser vil blandt andet lette den form for interaktion, som vil gøre det muligt for hinandens bidrag at sørge for gensidig åndelig styrke og opbyggelse af alle, hvis vi er rigtigt indstillet. Vi får at vide, at "ethvert led yder", og når vi mødes med dem i vores umiddelbare fællesskab og andre i broderskabet, når vi har mulighed for det, vil vi blive beskyttet mod selvforherligelsens ånd. Efeserne 4:16

3. Lev et liv i opofrelse. Jo større grad af selvfornægtelse, jo mindre udsat vil vi være for den begærlige ånd, som Modstanderen forsøger at fange os med, og jo lettere vil det derfor være for os at give efter for Guds vilje. "Kødets lyst og øjnenes lyst og livets stolthed" er alle forhindringer, som kan og skal overvindes gennem Helligåndens indflydelse og

lydighed mod den himmelske Fader ved at stræbe efter at vandre, ligesom vores Mester vandrede. 1 Johannes 2:16

4. Engager dig i hyppig, fokuseret bøn. Hvis vi ved en personlig gennemgang af vores liv finder ud af, at vi i strid med Guds ord har rejst en eller anden afgud i vores hjerter, kan vi finde trøst i tekster som 1 Joh 1,9. "Hvis vi bekender vore synder, er han trofast og retfærdig, så han tilgiver vore synder og renser os for al uretfærdighed." Vi ser altså, at det er vores privilegium at gå til nådens trone for at få renselse og hjælp med hensyn til de ting, vi gør, som ikke behager Herren, især i de tilfælde, hvor vi ikke har underkastet os hans vilje. Hvis vi derudover er meget opmærksomme på retfærdighed og på at behage Gud, selv når vi ikke er klar over nogle fejltrin, vil vores hjerters bøn være som følger: "Bevar også din tjener fra forsætlige synder; lad dem ikke herske over mig; så skal jeg være ulastelig, og jeg skal være uskyldig fra den store overtrædelse. Lad min munds ord og mit hjertes overvejelser være velbehagelige i dine øjne, Herre, min styrke og min forløser." Salme 19:13,14

Når vi tænker på, at vi er blevet kaldet til at være en del af den guddommelige familie, bør det få os til at ære Gud i en sådan grad, at vi vil gøre alt for at

behage ham, ære ham og hellige hans navn. I sandhed: "Ærbødig frygt for Herren er begyndelsen til visdom; en god forståelse og et lærevilligt hjerte besidder alle dem, der gør Herrens vilje." Salme 111:10